

1

Haideți să vă povestesc când l-am văzut
ultima oară pe tata.

Eram pe punte, pregătind vasul să treacă prin ceea ce părea a fi o furtună perfectă. Ar fi fost perfect, dacă furtuna erai tu, dar nu prea grozav dacă te aflai pe punte, aruncat de colo-colo ca o șosetă transpirată prin mașina de spălat.

Tocmai reușiserăm să coborâm și să legăm pânzele ca să înaintăm fără vele.

— Leagă cârma! a strigat tata la fratele meu mai mare, Tailspin Tommy. Virează împotriva vântului și blocheaz-o!

— Asta fac!

Tommy a înhățat cu putere cârma și a îndreptat prora în direcția vântului, apoi a înfășurat o funie groasă printre spițele timonei pentru a păstra direcția.

— Haideți jos, băieți! Să fixăm hublourile! Ajutați-vă surorile să scoată apa!

Tommy s-a sprijinit de ce a găsit la îndemână pentru a-și păstra echilibrul și s-a îndreptat către cabină.

Tocmai atunci, un val uriaș a apărut de la tribord și m-a luat pe sus. Am alunecat pe puntea lucioasă ca un puc de hochei pe gheață. Aș fi putut ateriza dincolo de bord, dacă tata nu s-ar fi aplecat și nu m-ar fi apucat cu o secundă înainte de a deveni momeală pentru rechini.

— E vremea să cobori, Bick! a țipat tata în mijlocul furtunii dezlănțuite, în timp ce ploaia îi biciuia fața.

— Nu! i-am strigat. Vreau să stau aici și să te ajut!

— Mă ajuți și mai mult dacă rămâi în viață și ai grijă ca vasul să nu se scufunde. Grăbește-te! Du-te jos!

— D-d-dar...

— Du-te!

M-a împins ușor pentru a-mi face vânt spre puntea înclinată. Când am ajuns în cabină, m-am apucat de unul dintre mânerele de susținere, m-am răsucit și am intrat pe ușă. Tommy se îndrepta deja către camera motoarelor pentru a da o mână de ajutor.

Dintr-odată, un baros uriaș de apă sărată a izbit tribordul și a împins vasul, aplecându-l foarte mult spre stânga. Am auzit lemnul trosnind. Ne-am înclinat așa de tare, încât m-am izbit de perete, în timp ce babordul se lovea de apa învolburată.

Eram sigur. Aveam să ne răsturnăm.

Dar *The Lost* s-a îndreptat, zvârcolindu-se ca o balenă eșuată.

Am pipăit podeaua, m-am ridicat și am închis trapa cabinei. Am fost nevoit să împing cu toată forța în ea, pentru că valurile loveau cu putere. Cu siguranță că apa voia cu tot dinadinsul s-o las înăuntru.

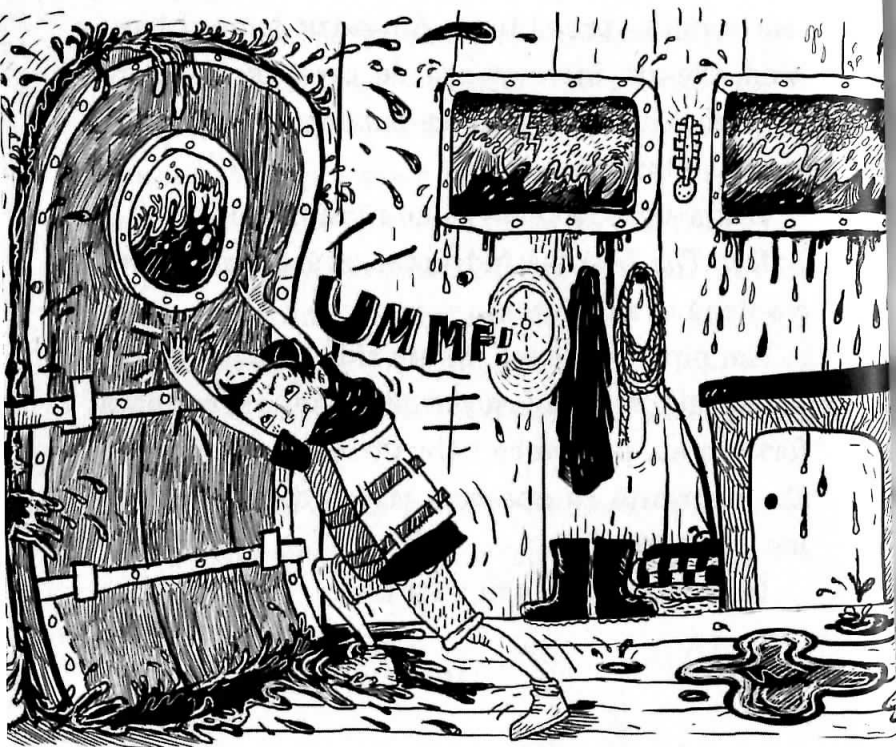
În niciun caz! Nu în tura mea.

Am închis bine zăvorul.

Voiam, evident, să redeschid trapa imediat ce tata avea să termine ce făcea el acolo sus și avea să se îndrepte spre cabină. Dar, deocamdată, trebuia să ajut vasul să nu mai ia apă.

Dacă asta era posibil.

Marea continua să se agite. *The Lost* continua să se clatine. Furtuna continua să arunce apă de mare în fiecare crăpătură pe care o găsea.

Ce făceam eu în timpul ăsta? Am intrat în panică. Pentru că am avut acea senzația amețitoare (ca atunci când te scufunzi) că ăsta ar putea fi sfârșitul.

Urma să mor înecat.

Nu ești oare prea tânăr pentru a muri, la doisprezece ani?

După câte se pare, Marea Caraibilor nu era de aceeași părere.

Am tot așteptat, dar tata nu și-a făcut apariția.

Pe geamurile din față vedeam valurile cum se spărgeau de prora care se legăna. Vedeam cerul cum se întuneca și mai mult. Vedeam un colac de salvare desprinzându-se din frânghia de care era legat și zburând deasupra mării ca un frisbee în formă de gogoasă.

Dar pe tata nu-l vedeam.

Mi-am dat brusc seama că aveam șosetele ude flească din cauza apei de mare care băltea pe podea. Iar eu eram pe puntea superioară.

— Beck? am strigat. Tommy? Storm?

Fratele și surorile mele erau în cabinele de pe puntea inferioară ori în camera motoarelor, unde, fără îndoială, era mai multă apă.

Erau blocați acolo!

Am coborât în grabă cele patru trepte abrupte spre compartimentele din carenă. Apa îmi venea până la glezne, apoi până la genunchi, apoi până la coapse, iar în final, până la mijloc. Ați încercat vreodată să alergați într-o piscină? Exact așa mă simțeam. Dar trebuia să-mi găsesc familia.